

SERAP KURŞUN KANMAZ

Serap
Gibi

Doğan
SoLibri

SERAP GİBİ

Yazan: Serap Kurşun Kanmaz

Editör: Alp Arslan

Yayına hazırlayan: Sevim Erdoğan

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ekim 2025 / ISBN 978-625-8474-91-6

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa tasarımı: Taylan Polat

Baskı: Optimum Basım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. NO:51/1

34295 K.Çekmece/İSTANBUL

T: +90 212 463 71 25

Sertifika No: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Serap Gibi

Aforizmalar, Günlükler, Tanıklıklar

Serap Kurşun Kanmaz

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Torunlarım Kaan, Mert ve Mehmet'e...

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Herkesin yükü farklı; herkesin taşıdığı yara da.

Kimi susarak direnç bulur, kimi dua ederek,
kimi bir yazıya sığınarak.

Birimizin gülüşü, diğerinin gözyaşındır; birimizin
uykusuzluğu, başkasının huzurlu uykusu.

Çünkü biz farklıyız.

Ben bile bugün dünküyle aynı insan değilim;
yarın ise bambaşka olacağım.

İşte bu yüzden insan, önce kendisiyle,
sonra hayatla ve insanlarla barışmalı.

Gerçek ve tam iyilik hali, ancak bu barışın
gölgesinde filizlenir.

Selam! En cořkulu haliyle "selam" diyelim mi?
Belki baharın taşkın neşesiyle yüreğimize dolup
taşmasıdır bu hal... Belki de toplumsal sancıların
bardaktan boşanırcasına yağan yağmur gibi
stmze geliřidir. İşte böyle zamanlarda,
řemsiyenin altına sıđınmayı seđerim. Ćnk
bilirim ki mutluluk, anlara sıkışıp kalırsa yaşam
denen büyük hikyede silik bir dipnot olur.

Giriş

Selam...

Aslında bu kitabı kaleme almaya karar vermeden önce okuyucularımın daha pozitif konularla buluşmasını isteyerek önce makalelerle, daha sonra vazgeçip aforizmalarla ilerlemeye karar vermiştim. Ama ne yazarsam yazayım konu yine gelip yaşadığım hastalık sürecine dayanıyordu. Çünkü üst üste geçirdiğim operasyonlar, ister istemez zihnimi ve kalemimi bu yöne sürüklüyordu.

Bununla birlikte her şeye rağmen süreci yönetme şeklimizin çok güzel olduğunu düşünüyorum. Benim durumumda “güzel” ifadesi abartılı bulunabilir. Ancak emin olun öyle değil; ben bunu böyle hissediyorum ve sözümün arkasında duruyorum: Evet, güzeldi, hâlâ da güzel...

Güzel olmayan tarafı ise, ben daha renkli yazılar kaleme almak isterken bu kitabın ister istemez ağır bir başlangıçla karşınıza çıkması. Diğer taraftan, çeşitli olumsuzluklarla karşılaşılın, zaten hem bana hem de başkalarına stresli anlar yaşatan, zaman zaman insanların haklı olarak adını dahi anmak ya da duymak istemediği bu hastalık sürecini devamlı zikretmenin ne derece doğru olduğu konusunu da hâlâ kendi kendimle muhakeme ediyorum.

Şu anda bu satırları hastane odamda yazıyorum. İki saat önce editörüm yanımdaydı, birlikte çalıştık. O an yazmak istediklerimle şimdi yazdıklarım çok farklı. Çünkü yapım gereği zorlukları kabullenmekte zorlanan biriyim. Hep daha pozitif bir başlangıç yapmak isterim. Böylece hem kendimi hem de çevremi güvence altına almış gibi hissedirim. Yazılarımı da buna özellikle dikkat ederek, bilinçli ve “ben” olarak yazıyorum.

Bu giriş yazısını da öyle alalecele değil, düşünerek yazmak istedim. Çünkü tedavi sürecimin artık en son noktasına geldiğim kanaatindeyim. Bir de üstüne üstlük rutin tedavimi aksatacak şekilde akciğerimde emboli oluştu, yani pıhtı attı. Bu da hastanede kalışımı uzattı, süreci daha gergin bir hale getirdi. Şu anda bulunduğum hastane odasında daha kaç gün, kaç hafta, yani ne kadar süre kalmam gerekeceğini hiç bilmiyorum.

Ben ruh halimi genel olarak dışarıya pozitif bir şekilde yansıtırım ama diğer taraftan bu pozitifliği gerçekten yaşıyorum. Kendi durumumda böyle bir şey söyleyince zaman zaman anlatımında bir ifade eksikliği olabilir mi diye endişelendiğim oluyor. Çünkü –hep söylediğim gibi– ben yazarlık konusunda iddiası olmayan biriyim. Sizlerin de beni böyle görmeyi, anlattıklarımı bu doğrultuda değerlendirmeyi istiyorum.

Dediğim gibi, belki birkaç gün, belki birkaç hafta, belki aylarca sürecek bir yolun, yolculuğun hesabını, programını yapabilmemin mümkün olmadığını sizlerin de bilmesini istiyorum. Tabii ki bu hayatı yazılarım, aforizmalarım gibi rengârenk yaşamak istiyorum çünkü ruhum hâlâ rengârenk. Ama zaman zaman modum düşüyor mu? Elbette ki düşüyor. Yine de arada sırada sosyal medyada paylaştığım yazılarıma, aforizmalarıma yönelik o kadar anlamlı desteklerde bulundunuz ki bu durum beni farklı

bir boyuta taşıdı. Ben bu yol nereye giderse oraya gitmeye hazırım ama istemeyerek de olsa sizleri de bu yaşadıklarımın içine sürüklemiş oldum. Aslında daha rengârenk, daha cıvıl cıvıl bir giriş yazısı yazmak isterdim ama şimdilik durum böyle. Hayatın mucizelerle dolu olduğunu söylüyoruz ya, ben de bu inançla ilerliyorum ama gerçeklerden tamamen sıyrılmayı, onları bir yana koymayı da tercih etmiyorum. Seçimlerimi de buna özen göstererek yapıyorum.

Evet, hayat mucizelerle dolu ve yarın çok daha etkili tedavi yöntemleri gündeme gelebilir ama ben bugün tedavi sürecimde son noktayı yaşıyorum, “son nokta” demekte de hiçbir sakınca görmüyorum. Çünkü önüme gelen raporlar bunu gösteriyor. Bununla birlikte bu son noktada gelen gen testim uygulanan tedaviye cevap verebilecek durumda olduğumu da gösteriyor. Yurtdışından gelen üç ayrı tedavi görüyorum, hepsi de birbirinden ağır ama bedenim kayda değer bir karşılık veriyor. Örneğin editörümle karşılıklı oturup çalışabiliyorum, bütün bunları yazabiliyorum. Tabii yine de büyük konuşmamak gerektiğini düşünüyorum.

Akciğerimde emboli oluşmasının yarattığı karışıklık, bu yüzden hastanede kalmak zorunda olmamın getirdiği gerginlik ve stres derken bu giriş yazısını da içimden geldiği gibi, duygu ve düşüncelerimin en doğal halini yansıtacak şekilde yazmayı uygun gördüm. Umarım bunu anlayışla karşılırsınız. Birlikte yürüyeceğimiz yol çok uzun, sizleri de daha fazla yormak istemiyorum.

Ben hayata yüksek bir enerjiyle, çok yoğun bir şekilde katılmak istiyorum. Bu kadar ağır bir hastalık yaşarken bunun nasıl mümkün olabileceği hususunda duyduğum endişeyle birlikte

çoğu zaman bu enerjiyi kendimde buluyorum. En büyük isteğim, bunun benden gitmemesi... Bedenimden de, ruhumdan da, yazılarından da gitmesini istemiyorum.

Yazarlık iddiam olmamakla birlikte hastalık sürecimden bağımsız olarak da yazmayı çok seven biriyim. Şimdi geriye dönüp baktığımda “Keşke” diyorum, “keşke çok daha önce farklı konularda da yazılar yazmış olsaydım.” Belki bir anı kitabıyla, belki bir seyahat kitabıyla kendimi çok daha iyi yansıtabilirdim. Ama ne yazık ki hayatı pozitif yaşamayı bu kadar çok severken karşınıza hastalık sürecimle ilgili yazdıklarımla çıkmak zorunda kalıyorum. Hiçbir olumsuzluğu kendi ruhuma aksettirmezken sizlere de hissettirmeden, bir mücadelenin içine hep birlikte coşkuyla katılabilmenin güzelliğini karşılıklı birbirimize yaşatmayı ne kadar çok arzu ettiğimi de bilmenizi isterim.

Evet, artık başlayabiliriz...

Serap Kurşun Kanmaz

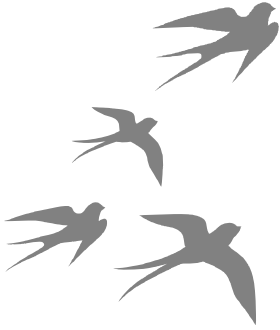
Ağustos 2025

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

SÖZÜN KİYISINDA

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

“İlk olarak kendinize ne olmak istediđinizi sorun,
sonra ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın.”

— *Epiktetos*

Bazen “siz” olarak, bazen “biz” olarak, gözlerden
yaş olarak, kendi imzanızda “ben” olarak
hayatın ta kendisini yaşamak,
özgür ve savunmasızca.

Gelin biz, bizde kalalım mı?

Doğruyu da yaşayabiliriz,
yanlışı da.

Önemli olan kendimize misafir
olabilmenin hazzını çıkarabilmek.

Gelin, kendimizde soluklanalım.

Deneyelim, ne kaybederiz?

Zaman zaman her şeyi bir kenara bırakın,
yalnız kalın, içinize dönün.
Orada var olan “siz” sizi
yalnız bırakmayacaktır.

Her insanın hayat yolculuğu farklıdır; ışıkla da dolu olabilir, gölgelerle de...

Serap Kurşun Kanmaz, üç kez nükseden bir hastalığın gölgesinde, kalemini en güçlü sığınağına dönüştürüyor.

Kimi zaman bir gözyaşı, kimi zaman bir kahkaha, kimi zaman da bir aforizma ile hayata yeniden sarılıyor.

Yaşam Sonsuz Değildir'in ardından gelen bu kitap, direncin, umudun ve sevginin içsel gücüne tanıklık ediyor. Her satırında insanı, kendi özüne dönmeye, yaşama tutkuyla sarılmaya ve direnmeye çağırان bir davet var.

Aforizmalar ve günlüklerin yanı sıra tanıklıklarla da zenginleşen bu yolculuk, sadece Serap Kurşun Kanmaz'ın değil; yaşamın yükünü taşıyan, umudu çoğaltmaya çalışan herkesin kitabı...

